CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL RIMVYDAS NORKUS
prezentate la 30 ianuarie 2025[1]

**Cauza C-364/23 P**

**ZR**
**împotriva**

**Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală**

„Recurs – Funcție publică – Transfer interinstituțional – Cerere de transfer în temeiul articolului 8 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, formulată ca răspuns la un anunț pentru ocuparea unui post vacant – Respingerea acestei cereri – Incidența ordinii de prioritate prevăzute la articolul 29 alineatul (1) din acest statut – Eroare de drept”

1. Prezenta cauză oferă ocazia de a analiza problema, care se află în centrul recursului formulat împotriva Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 29 martie 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2023:169), referitoare la mobilitatea interinstituțională și în special la corelarea dispozițiilor care vizează, pe de o parte, cererea de transfer a unui funcționar în urma detașării sale la o altă instituție a Uniunii[2] și, pe de altă parte, procedura care trebuie urmată pentru ocuparea posturilor vacante în cadrul acesteia.

## I. Cadrul juridic

2. Cadrul juridic al prezentei acțiuni este determinat de următoarele dispoziții din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 (JO 2013, L 287, p. 15) (denumit în continuare „statutul”), în versiunea aplicabilă litigiului principal.

3. Potrivit articolului 4 din statut:

„Orice numire sau promovare nu poate avea ca obiect decât ocuparea unui loc de muncă vacant, în condițiile prevăzute de prezentul statut.

Orice loc de muncă vacant într-o instituție este adus la cunoștința personalului instituției respective de îndată ce autoritatea împuternicită să facă numiri decide ocuparea locului de muncă în cauză.

[1] Limba originală: franceza.

[2] Referirea făcută la o instituție în prezentele concluzii se înțelege ca desemnând și celelalte organisme ale Uniunii.

În cazul în care nu este posibilă ocuparea unui loc de muncă vacant prin transfer, prin numire, în temeiul articolului 45a, sau prin promovare, locul de muncă vacant respectiv este adus la cunoștința personalului celorlalte instituții și/sau se organizează un concurs intern.”

4. Articolul 8 din statut prevede:

„Funcționarul care a fost detașat într-un post dintr-o altă instituție a Uniunii Europene poate să solicite, la încheierea unui termen de șase luni, transferul în instituția respectivă.

În cazul în care cererea sa este admisă, de comun acord între instituția de origine a funcționarului și instituția în care a fost detașat, se consideră, în acest caz, că funcționarul și-a desfășurat cariera în cadrul Uniunii în cadrul acestei din urmă instituții. Pentru acest transfer, funcționarul nu beneficiază de niciuna dintre dispozițiile financiare prevăzute de prezentul statut cu privire la încetarea definitivă a raporturilor de muncă ale unui funcționar într-o instituție a Uniunii.

[…]”

5. Articolul 29 alineatul (1) din statut prevede:

„În vederea ocupării posturilor vacante dintr-o instituție, autoritatea împuternicită să facă numiri analizează în primul rând:

(a) posibilitățile de ocupare a unui post prin:

(i) transfer sau

(ii) numire în conformitate cu articolul 45a sau

(iii) promovare

în cadrul instituției;

(b) dacă au fost primite cereri de transfer din partea unor funcționari având același grad în alte instituții și/sau

(c) dacă postul vacant nu poate fi ocupat prin posibilitățile menționate la literele (a) și (b), dacă să ia în considerare listele de candidați eligibili în sensul articolului 30, după caz, ținând seama de dispozițiile pertinente referitoare la candidații eligibili din anexa III și/sau

(d) dacă să organizeze un concurs intern în instituție, care să fie deschis numai pentru funcționari și agenți temporari, în sensul definiției de la articolul 2 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene;

ori să urmeze procedura de concurs pe bază de dosare, pe bază de examene sau atât pe bază de dosare, cât și de examene. […]

[…]”

6. Articolul 110 alineatul (1) din statut prevede:

„Dispozițiile generale de aplicare a prezentului Statut al funcționarilor se adoptă de autoritatea împuternicită să facă numiri a fiecărei instituții, după consultarea Comitetului pentru personal și a Comitetului pentru Statutul funcționarilor.”

## II. Istoricul litigiului

7. Istoricul litigiului, astfel cum a fost prezentat de Tribunal la punctele 2-13 din hotărârea atacată, poate fi rezumat în esență după cum urmează.

8. Recurenta, funcționar cu gradul AD 5 la Comisia Europeană, a fost detașată, la cererea sa, la Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în conformitate cu articolul 39 din statut, începând de la 16 septembrie 2013. Aceasta și-a exercitat atribuțiile, mai întâi, ca asistent în domeniul proprietății intelectuale în calitate de agent temporar în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene și, ulterior, ca specialist în domeniul proprietății intelectuale, în calitate de agent temporar cu gradul AD 6 începând de la 1 martie 2019.

9. La 10 martie 2020, EUIPO a lansat, pe plan intern, o cerere de exprimare a interesului în vederea numirii în calitate de funcționari ai EUIPO, printre alții, a unor agenți detașați la acesta (denumită în continuare „cererea de exprimare a interesului”) în cadrul exercițiului anual de transferuri (denumit în continuare „exercițiul anual de transferuri”). Această cerere preciza că era deschisă tuturor profilurilor profesionale, inclusiv celor legate de proprietatea intelectuală. EUIPO a indicat în cererea respectivă că autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) va analiza candidaturile depuse ținând seama de interesul serviciului și în lumina unor criterii precum: (i) posturile sau cunoștințele-cheie în cadrul EUIPO, (ii) cariera și performanțele în cadrul EUIPO, (iii) oportunitățile existente în schema de personal, (iv) impactul bugetar și (v) durata rămasă a contractului sau perioada de valabilitate rămasă a listelor de rezervă.

10. Recurenta a răspuns la cererea de exprimare a interesului în termenul acordat, și anume la 31 martie 2020, solicitând transferul său la EUIPO în conformitate cu articolul 8 din statut. Ea a precizat că îndeplinea criteriile menționate și că eventualul său transfer ar fi conform cu interesul serviciului EUIPO.

11. La 28 aprilie 2020, EUIPO a publicat anunțul pentru ocuparea unui post vacant IM/FT&TA/20/47/AD/OD care se adresa funcționarilor sau agenților temporari cu gradul AD 5-AD 8 în vederea ocupării unui post de specialist în domeniul proprietății intelectuale (denumit în continuare „postul vacant”).

12. La 12 mai 2020, recurenta și-a depus candidatura ca răspuns la acest anunț pentru ocuparea unui post vacant. Printr-un e-mail din aceeași zi, adresat AIPN, recurenta a făcut referire la anunțul pentru ocuparea unui post vacant menționat și, în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, a solicitat să fie transferată la EUIPO, în conformitate cu articolele 8 și 29 din statut (denumită în continuare „cererea în litigiu”).

13. Prin decizia din 8 septembrie 2020, AIPN a respins cererea în litigiu (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

14. La 5 noiembrie 2020, EUIPO a angajat un agent temporar, selectat în urma publicării unui anunț de recrutare externă în vederea întocmirii unei liste de rezervă de candidați, cu intrarea în funcție stabilită la 1 decembrie 2020.

15. La 8 decembrie 2020, recurenta a introdus o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva deciziei în litigiu, care a fost respinsă printr-o decizie din 22 martie 2021 (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”).

## III. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

16. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 iulie 2021, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației.

17. În susținerea acțiunii formulate, ea a invocat trei motive, întemeiate, primul, pe încălcarea articolelor 4, 8, 27, 29 și 110 din statut, precum și a principiilor continuității carierei, analizei comparative a meritelor funcționarilor Uniunii și transparenței, al doilea, pe încălcarea principiului egalității de tratament și, al treilea, pe încălcarea obligației de motivare și a obligației de solicitudine, având ca rezultat o eroare vădită de apreciere a evaluării comparative a intereselor în cauză.

18. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins aceste trei motive și, în consecință, acțiunea în totalitate. În special, referitor la primul motiv, Tribunalul a considerat, mai întâi, în ceea ce privește cererea în litigiu, că, ținând seama de criteriile legate de modul de redactare, de conținut și de contextul în care se înscria, această cerere trebuia calificată drept „cerere de transfer”, în sensul articolului 8 primul paragraf din statut. În continuare, acesta a apreciat în esență că o astfel de cerere referitoare la un transfer interinstituțional nu poate fi considerată, prin natura sa, ca urmărind ocuparea unui post vacant care face obiectul unui anunț pentru ocuparea unui post vacant. În sfârșit, Tribunalul a statuat că, în cadrul examinării cererii menționate, EUIPO nu era obligat să ia în considerare nici articolul 29 alineatul (1) litera (b), nici articolul 4 din statut, în măsura în care aceste două dispoziții privesc, în opinia sa, simpla aducere la cunoștința personalului celorlalte instituții a posturilor vacante. Potrivit Tribunalului, primul motiv al recurentei era nefondat și în parte inoperant, în măsura în care erau vizate contestațiile cu privire la exercițiul anual de transferuri.

19. Referitor la al doilea și la al treilea motiv, Tribunalul a considerat în esență, pe de o parte, că situația recurentei era fie incomparabilă, fie diferită de cele vizate de argumentația sa. În orice caz, examinarea cererii sale, formulată în afara exercițiului anual de transferuri, nu implica admiterea acesteia de către administrație. Pe de altă parte, decizia în litigiu ar fi fost suficient motivată, lipsită de orice eroare vădită de apreciere și adoptată cu respectarea obligației de solicitudine.

## IV. Procedura în fața Curții și concluziile părților

20. Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate, declararea ca admisibile și întemeiate a concluziilor sale în cauza T-400/21 și, în consecință,

– anularea în esență a deciziei în litigiu sau, în caz contrar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

21. EUIPO solicită Curții:

– respingerea recursului în totalitate ca vădit inadmisibil și, în subsidiar, ca nefondat și

– obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul procedurii în fața Tribunalului și al prezentei proceduri.

22. În conformitate cu articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură, Curtea a decis să nu organizeze o ședință de audiere a pledoariilor.

## V. Analiză juridică

23. În susținerea recursului, recurenta invocă trei motive. În conformitate cu solicitarea Curții, prezentele concluzii se vor concentra pe primele două. Cu toate acestea, înainte de a analiza temeinicia acestor motive, este necesar să se analizeze îndoielile privind admisibilitatea prezentului recurs exprimate de EUIPO.

### *A. Cu privire la admisibilitate*

24. EUIPO contestă admisibilitatea prezentului recurs pentru motivul că acesta nu indică cu precizie elementele contestate ale hotărârii, nu conține argumente juridice în susținerea motivelor sale, nu este suficient de coerent și de comprehensibil și, prin urmare, urmărește doar obținerea unei simple reexaminări a cererii introductive formulate în fața Tribunalului. El apreciază că recursul în întregime este întemeiat pe pretinsa interpretare eronată a cererii în litigiu. Or, printr-un astfel de argument, recurenta ar urmări să modifice obiectul litigiului, încercând să prezinte, pentru prima dată în fața Curții, argumente pe care nu le-a invocat în fața Tribunalului.

25. Recurenta susține că recursul său este admisibil.

26. În această privință, nu împărtășim opinia EUIPO potrivit căreia, în esență, prezentul recurs este, în ansamblul său, inadmisibil. Astfel, prin acest recurs se urmărește să se conteste poziția adoptată de Tribunal în hotărârea atacată, invocându-se motive și argumente juridice prin care recurenta intenționează să repună în discuție această poziție. În special, ea reproșează Tribunalului erori de drept și o denaturare a faptelor, invocate prin indicarea în mod concret a aspectelor și a punctelor din hotărârea menționată. Trebuie să se adauge că, din moment ce o parte contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii de către Tribunal, așa cum este cazul în speță, în ceea ce privește diverse dispoziții ale statutului, este, desigur, posibil să se ridice din nou, în procedura de recurs, chestiuni de drept care au fost examinate în fața acestei din urmă instanțe [3], în caz contrar procedura de recurs fiind lipsită de o parte din sensul său.

[3] Hotărârea din 13 iulie 2000, Salzgitter/Comisia (C-210/98 P, EU:C:2000:397, punctul 43).

27. Considerăm că nici afirmațiile EUIPO cu privire la inadmisibilitatea argumentului „principal” al recursului referitor la pretinsa interpretare eronată a cererii recurentei nu sunt convingătoare. Astfel, după cum reiese din înscrisurile prezentate de recurentă în fața Curții, aceasta reproșează Tribunalului că a denaturat în esență elementele din dosar și, prin urmare, că a săvârșit o eroare de drept în ceea ce privește calificarea juridică a cererii în litigiu și consecințele pe care le-a dedus din aceasta. Or, asemenea chestiuni sunt supuse ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs [4].

28. În plus, este, desigur, adevărat că, potrivit articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, recursul nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului și că, în cadrul recursului, competența Curții este astfel limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața primei instanțe [5]. Cu toate acestea, reiese în mod clar din cererea introductivă formulată în fața Tribunalului că recurenta contesta în esență neexaminarea candidaturii sale pe un post vacant, a cărei calificare juridică a fost precizată în hotărârea atacată. Or, aceasta din urmă este în prezent contestată în cadrul acestui recurs în fața Curții. În consecință, contrar celor susținute de EUIPO, nu se poate considera că acest argument „principal” al recurentei modifică obiectul litigiului dedus judecății Curții.

29. Considerăm, așadar, că nu există nicio îndoială cu privire la admisibilitatea recursului sau cu privire la cea a argumentului său „principal”. Prin urmare, este necesar să se continue analiza juridică pe fond.

## *B. Cu privire la fond*

### *1. Observații contextuale*

30. Înainte de a analiza problemele juridice ridicate pe care le-am enunțat mai sus, dorim să formulăm câteva observații introductive cu privire la context, necesare pentru buna înțelegere a problemei cu care se confruntă Curtea în speță.

31. În această privință, trebuie amintit că recurenta a formulat două cereri, astfel cum sunt descrise la punctele 10 și 12 din prezentele concluzii. Prin urmare, se ridică problema raportului dintre mai multe proceduri care s-au suprapus în speță, și anume i) o candidatură la un anunț pentru ocuparea unui post vacant, potrivit normelor care trebuie respectate pentru ocuparea posturilor vacante, prevăzute la articolul 29 alineatul (1) din statut, ii) o cerere de transfer interinstituțional în urma unei detașări a unui funcționar la o instituție-gazdă, în sensul articolului 8 primul paragraf din statut, și iii) un exercițiu anual de transferuri, care, astfel cum reiese din elementele dosarului, constituie o procedură *sui generis*, internă și specifică EUIPO (denumită în continuare „procedura *sui generis*”), neprevăzută de statut [6].

[4] A se vedea Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Qualcomm și Qualcomm Europe/Comisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, punctul 42 și jurisprudența citată), și în acest sens Hotărârea din 28 iulie 2011, Diputación Foral de Vizcaya ș.a./Comisia (C-474/09 P-C-476/09 P, EU:C:2011:522, punctul 58).

[5] A se vedea Hotărârea din 10 iulie 2019, VG/Comisia (C-19/18 P, EU:C:2019:578, punctul 51 și jurisprudența citată).

[6] În ceea ce privește în special această din urmă procedură, înțelegem, din lectura elementelor din dosar, că aceasta, spre deosebire de procedura prevăzută la articolul 8 primul paragraf din statut, care se adresează exclusiv funcționarilor Uniunii, îi include nu numai pe funcționarii altor instituții care își exprimă interesul de a fi transferați, ci și pe agenții contractuali și temporari, precum și pe persoanele care figurează pe lista de rezervă a Oficiului European pentru Selecția Personalului (EPSO). În plus, această procedură constă în compararea unor candidați ale căror profiluri și situații administrative sunt variate, potrivit criteriilor descrise la punctul 9 din prezentele concluzii, pentru a se stabili care dintre ei pot fi numiți funcționari ai EUIPO pe posturile rezervate în acest scop în buget, care pot fi ocupate numai prin această procedură internă, fără publicarea unui anunț pentru ocuparea unui post vacant.

32. Cu toate acestea, decizia care a dat naștere acțiunii în fața Tribunalului a fost adoptată numai cu privire la a doua cerere, descrisă la punctul 12 din prezentele concluzii, din care rezultă în esență că AIPN a decis să nu examineze candidatura recurentei la anunțul pentru ocuparea unui post vacant pentru motivul, în esență, că el nu se adresa acesteia din urmă, funcționar al unei alte instituții a Uniunii. AIPN a analizat însă această a doua cerere ca cerere de transfer în sensul articolului 8 primul paragraf din statut, pe baza criteriilor rezultate din exercițiul anual de transferuri [7], a căror legalitate a fost stabilită de Tribunal în hotărârea atacată.

33. În această privință, este totuși dificil de înțeles, pe de o parte, dacă trebuia să se considere că anunțul pentru ocuparea unui post vacant se putea adresa recurentei [8] și dacă, pe de altă parte, existența unei legături între cererea de transfer în sensul articolului 8 primul paragraf din statut și exercițiul anual de transferuri era de natură să justifice aplicarea criteriilor rezultate din acest exercițiu în cadrul analizei cererii menționate, cu atât mai mult cu cât această cerere a fost introdusă în afara cadrului aceluiași exercițiu [9]. Considerăm că lipsa de claritate în ceea ce privește aceste două aspecte menționate mai sus și tăcerea Tribunalului în această privință în hotărârea atacată sunt deosebit de regretabile.

34. Totuși, în pofida confuziei care rezultă de aici, care complică în mod semnificativ analiza juridică a prezentei cauze, această analiză trebuie efectuată după cum urmează.

### *2. Cu privire la primul motiv de recurs*

35. Prin intermediul primului motiv, compus din trei aspecte, recurenta formulează contestații legate de corelarea în speță a articolelor 4, 8, 27, 29 și 110 din statut.

36. În cadrul acestui motiv și mai precis în cadrul primului său aspect va trebui să se analizeze problema care constituie miza prezentei cauze, și anume dacă Tribunalul, pe de o parte, a determinat în mod corect calificarea juridică a cererii în litigiu și, pe de altă parte, a dedus în mod corect consecințele juridice care decurg din aceasta.

#### *a) Cu privire la primul aspect al primului motiv*

37. În cadrul primului aspect al primului motiv, recurenta susține că concluzia Tribunalului privind calificarea cererii în litigiu și consecințele care au fost deduse din aceasta în hotărârea atacată [10] este afectată de o eroare de drept. Ea apreciază că articolele 8 și 29 din statut nu reglementează două proceduri distincte. Articolul 8 din statut nu poate fi interpretat în sensul că vizează o situație fără un loc de muncă vacant, întrucât o asemenea abordare ar fi contrară nu numai modului de redactare a articolului 4 din statut, ci și finalității articolelor 4 și 29 din acesta din urmă. Astfel, ar fi necesar să existe un post vacant pe care funcționarul să fie susceptibil de a fi transferat, întrucât acesta din urmă nu este transferat cu postul pe care îl ocupă în instituția de

7 A se vedea punctul 9 din prezentele concluzii.

8 În orice caz, se va observa că, astfel cum reiese din anunțul pentru ocuparea unui post vacant în discuție, acesta nu menționa nicio dispoziție statutară care să servească drept temei juridic, ci se referea numai la „mobilitatea internă”. Or, în fața Tribunalului, recurenta contesta aceste aspecte ale acestui anunț, adăugând că, în orice caz, în calitate de agent temporar al EUIPO, ea își putea depune candidatura pentru postul vacant în cauză.

9 În cadrul prezentului recurs (a se vedea punctele 61-69 din prezentele concluzii), recurenta urmărește să infirme poziția Tribunalului potrivit căreia argumentele sale prin care contesta temeiul juridic al exercițiului anual de transferuri și aplicarea criteriilor rezultate din exercițiul respectiv cererii sale erau nefondate sau lipsite de pertinență, susținând astfel că cererea sa trebuia examinată în scopul ocupării postului vacant publicat și având în vedere meritele sale.

10 A se vedea punctul 18 din prezentele concluzii.

origine, iar aceasta cu atât mai mult cu cât diferitele posturi trebuie să fie prevăzute în bugetul fiecărei instituții-gazdă. Recurenta reproșează de asemenea Tribunalului că a denaturat elementele din dosar și, printre altele, însuși modul de redactare a cererii în litigiu atunci când a considerat că aceasta era o cerere de transfer în sensul articolului 8 primul paragraf din statut.

38. În speță, Curtea va trebui să stabilească dacă Tribunalul putea exclude în mod întemeiat aplicarea concomitentă, printre altele, a articolului 8 și a articolului 29 alineatul (1) din statut, considerând în esență că o cerere de transfer interinstituțional, în sensul acestui articol 8 primul paragraf, nu poate viza în mod direct un post vacant specific, care face obiectul unui anunț pentru ocuparea unui post vacant [11].

39. În opinia noastră, raționamentul Tribunalului, în special de la punctele 60-64 din hotărârea atacată [12], potrivit căruia, în esență, trebuie să se facă o distincție absolută între o cerere de transfer interinstituțional în urma detașării unui funcționar, în sensul articolului 8 primul paragraf din statut, și normele care reglementează posibilitățile de ocupare a posturilor vacante, printre altele printr-o cerere de transfer interinstituțional, în sensul articolului 29 alineatul (1) din statut, este afectat de o eroare de drept pentru motivele pe care le vom prezenta în continuare. Mai precis, în măsura în care această distincție pare să fi impregnat, încă de la calificarea juridică a cererii în litigiu, întregul raționament al Tribunalului, considerăm că este mai oportun să începem prezenta analiză cu examinarea temeiniciei acestei distincții, înainte chiar de a o aborda pe cea a calificării menționate.

40. În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că interpretarea *textuală* a articolului 8 și a articolului 29 alineatul (1) din statut se opune distincției absolute, stabilită de Tribunal în hotărârea atacată. Astfel, prima dintre aceste dispoziții privește printre altele ipoteza unei cereri de transfer a unui funcționar în urma detașării sale la o altă instituție a Uniunii. Prin urmare, articolul 8 din statut nu prevede nicio limitare referitoare la posibilitatea oferită funcționarilor de a fi transferați în temeiul, printre altele, al articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut.

41. În ceea ce privește articolul 29 alineatul (1) din statut, această dispoziție se referă la posibilitățile specifice de examinare din partea AIPN pentru ocuparea posturilor vacante, și anume transferul, numirea în conformitate cu articolul 45a din statut sau promovarea în cadrul instituției, transferul interinstituțional, și procedura de selecție întemeiată pe examinarea listelor de candidați eligibili și concursul.

42. Astfel, din modul de redactare a articolului 29 alineatul (1) din statut reiese că această dispoziție stabilește ordinea de preferință care trebuie respectată de AIPN pentru ocuparea posturilor vacante, prioritatea fiind acordată funcționarilor care sunt deja în serviciul instituției, în continuare funcționarilor din alte instituții, urmați de candidații care se află pe listele de

[11] Punctul 61 și punctul 63 prima liniuță din hotărârea atacată.

[12] Premisa legată de distincție a fost deja expusă la punctul 39 din hotărârea atacată, care precedă calificarea juridică a cererii în litigiu, și a fost dezvoltată în continuare la punctele 60-64 din această hotărâre, după aceeași calificare.

candidați eligibili și, în sfârșit, candidaților din cadrul unui concurs organizat [13]. Prin urmare, nu se poate contesta că, în conformitate cu această din urmă dispoziție, AIPN trebuie să examineze cu atenție candidaturile care au fost prezentate în temeiul ordinii de preferință prevăzute de dispoziția menționată [14].

43. În al doilea rând, interpretarea *contextuală* a articolului 8 și a articolului 29 alineatul (1) din statut se opune de asemenea distincției stabilite de Tribunal cu privire la aplicarea acestor dispoziții. Astfel, trebuie amintit că articolul 8, care figurează în titlul I din statut, se integrează, după cum indică titlul acestuia, în dispozițiile generale ale statutului. În ceea ce privește articolul 29, acesta face parte din capitolul 1, intitulat „Recrutarea”, din titlul III, intitulat „Cariera funcționarului”.

44. Acestea fiind precizate, apreciem, așa cum a subliniat deja doamna avocată generală Kokott [15], că dispozițiile generale ale statutului au vocația de a se aplica transversal în toate domeniile dreptului funcției publice europene. Această considerație poate fi confirmată de jurisprudență [16]. Prin urmare, natura generală a dispoziției prevăzute la articolul 8 primul paragraf din statut, referitoare la o cerere de transfer a unui funcționar în urma detașării sale, pledează pentru o interpretare coroborată a acestuia din urmă cu articolul 29 alineatul (1) din statut, în ceea ce privește, pe de o parte, posibilitățile specifice de ocupare a unui post în cadrul instituțiilor-gazdă și, pe de altă parte, ordinea de preferință care trebuie respectată în acest scop.

45. O interpretare contrară, așa cum rezultă aceasta printre altele din cuprinsul punctelor 62 și 63 din hotărârea atacată, potrivit căreia o cerere de transfer introdusă în temeiul articolului 8 primul paragraf din statut nu poate viza în mod direct un post vacant specific publicat de AIPN, ar avea drept consecință limitarea posibilităților funcționarilor detașați de a-și depune candidatura pentru posturile specifice, în timp ce o astfel de limitare nu ar exista pentru funcționarii nedetașați. Or, în loc să acorde funcționarilor detașați un drept suplimentar la transfer, acest articol, astfel cum a fost interpretat de Tribunal, ar conduce la limitarea dreptului lor. Din punct de vedere *teleologic*, avem îndoieli că aceasta a putut fi intenția legiuitorului Uniunii.

46. Nu ne convinge nici argumentul Tribunalului potrivit căruia o excludere a funcționarilor detașați de la procedura prevăzută la articolul 29 alineatul (1) litera (b) din statut ar fi justificată de necesitatea ca AIPN să extindă alegerea dincolo de posibilitățile oferite de articolul 29 alineatul (1) litera (a) din statut [17], favorizând mobilitatea funcționarilor Uniunii, precum și

[13] Această concluzie s-a impus începând cu Hotărârea din 18 martie 1999, Carbajo Ferrero/Parlamentul (C-304/97 P, EU:C:1999:152, punctele 29 și 30, precum și jurisprudența citată). Este adevărat că această hotărâre a fost pronunțată în raport cu versiunea originală a articolului 29 alineatul (1) din statut, care stabilea o ordine de preferință puternic concentrată asupra funcționarilor și a altor agenți aflați deja în serviciul instituției, în măsura în care literele (a) și (b) ale acestuia prevedeau, în primul rând, posibilitățile de promovare sau de transfer în cadrul instituției și, respectiv, în al doilea rând, posibilitățile de a organiza concursuri interne în cadrul instituției, urmate, numai în al treilea rând, de examinarea cererilor de transfer ale funcționarilor din alte instituții. Totuși, concluzia legată de ordinea de prioritate, stabilită prin hotărârea menționată, nu face decât să se impună și mai mult în urma noii versiuni a articolului 29 alineatul (1) din statut aplicabile în speță, care plasează, în prezent, pe primul loc funcționarii instituției în cauză și pe al doilea loc pe cei din alte instituții, punând astfel accentul pe prioritatea acordată funcționarilor, în cadrul examinării eventualei lor repartizări pe un post vacant, urmată numai ulterior de posibilitățile de a examina listele de candidați eligibili sau de a organiza un concurs intern.

[14] Cu toate acestea, utilizarea termenului „posibilități” la articolul 29 alineatul (1) din statut înseamnă în mod clar că AIPN nu este obligată în mod absolut să procedeze astfel (Hotărârea din 13 iulie 2000, Parlamentul/Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, punctul 38 și jurisprudența citată).

[15] Luarea de poziție a avocatei generale Kokott în cauza Reexaminare Comisia/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, punctul 30).

[16] A se vedea, în ceea ce privește aplicarea concomitentă a articolului 4, a articolului 29 și în esență a articolului 7, în măsura în care este vizat „transferul”, din statut, Hotărârea din 24 februarie 1981, Carbognani și Coda Zabetta/Comisia (161/80 și 162/80, EU:C:1981:51, punctul 19), și, în ceea ce privește aplicarea concomitentă a articolelor 4 și 29 din statut, Hotărârea din 2 octombrie 1986, R./Comisia (75/85, EU:C:1986:347, punctul 18).

[17] Punctul 60 a doua liniuță din hotărârea atacată.

interesul serviciului[18]. Înțelegem că transferul unui funcționar detașat, în urma cererii sale formulate în temeiul articolului 8 primul paragraf din statut, nu ar oferi resurse umane suplimentare instituției Uniunii în cauză în raport cu angajarea persoanelor care nu lucrează deja în cadrul aceleiași instituții, astfel cum se arată la punctul 43 din hotărârea atacată, de unde un eventual interes de a limita posibilitatea funcționarilor detașați de a-și depune candidatura pentru posturi vacante în temeiul articolului 29 alineatul (1) litera (b) din statut.

47. Totuși, luarea în considerare a unei astfel de rațiuni ar însemna în esență că interesul serviciului de a-și extinde personalul recurgând la funcționari care lucrează în cadrul altor instituții ar prevala asupra obiectivului de a recruta persoanele cu cel mai înalt nivel de competență, eficiență și integritate[19], întrucât ar priva un funcționar detașat de însăși posibilitatea de a convinge AIPN cu privire la calitățile sale în raport cu funcționarii care nu sunt detașați. În consecință, în loc să o extindă, în realitate, această luare în considerare ar limita alegerea unei AIPN.

48. În sfârșit, din punct de vedere practic, interpretarea potrivit căreia o cerere de transfer interinstituțional, în sensul articolului 8 primul paragraf din statut, nu poate viza în mod direct un post vacant specific, care face obiectul unui anunț pentru ocuparea unui post vacant, ar risca să lipsească de orice efect util posibilitatea de transfer prevăzută de această dispoziție.

49. În această privință, considerăm că excluderea, printre altele, a aplicării concomitente a articolelor 8 și 29 din statut, decisă de Tribunal, nu este logică. Astfel, dacă cererea de transfer nu este legată de un post vacant care face obiectul unui anunț pentru ocuparea unui post vacant, unde ar fi transferat funcționarul în discuție[20]? În plus, o asemenea excludere ar risca să contravină constrângerilor bugetare în măsura în care fiecare post căruia autoritățile bugetare i-au conferit caracter permanent în cadrul fiecărei instituții a Uniunii trebuie prevăzut cu atenție în schema de personal anexată la secțiunea din buget aferentă acesteia[21]. Or, așa cum arată în mod întemeiat recurenta, un funcționar nu este transferat în instituția-gazdă cu postul său din instituția de origine. Cu alte cuvinte, un funcționar nu poate fi transferat la o instituție-gazdă decât dacă în aceasta este prevăzut un post vacant permanent care trebuie ocupat și dacă sunt respectate normele statutare pentru ocuparea acestuia.

50. Cu toate acestea, considerația Tribunalului, amintită la punctul 38 din prezentele concluzii, ar putea fi înțeleasă în sensul că cererea de transfer poate viza numai posturile prevăzute în mod specific de instituția-gazdă, în cadrul unei proceduri interne concepute în acest scop, care nu este prevăzută de statut, și anume exercițiul anual de transferuri. Totuși, ar trebui să se considere că o astfel de interpretare, care nu rezultă nicidecum în mod expres din hotărârea atacată, nu respectă natura generală a dispoziției aferente transferului interinstituțional al unui funcționar în urma detașării sale, prevăzută la articolul 8 primul paragraf din statut.

51. În plus, nu vedem niciun motiv obiectiv care ar impune ca o cerere de transfer a unui funcționar în urma detașării sale să fie limitată numai la posturile avute în vedere în mod specific în cadrul său de o procedură internă a instituției-gazdă. Or, exercițiul anual de transferuri, procedură *sui generis* care stabilește o posibilitate suplimentară de transferuri interinstituționale în raport cu cea prevăzută de statut pentru a avea acces la posturile de funcționar în cadrul

[18] Punctul 61 din hotărârea atacată.

[19] Articolul 27 din statut.

[20] În cazul în care ar trebui să se înțeleagă că funcționarul ar fi transferat pe un post rezervat în acest scop în cadrul exercițiului anual de transferuri, a se vedea punctul 50 din prezentele concluzii.

[21] Articolul 6 alineatul (1) din statut.

EUIPO, nu poate prevala asupra sistemului statutar referitor la transferurile ca urmare a detașării unui funcționar, aplicarea acestuia în privința EUIPO impunându-se în temeiul actelor prin care este înființat [22]. Pentru a-i conferi pe deplin efect util, acest sistem trebuie coroborat cu articolele 4 și 29 din statut [23]. În orice caz, o astfel de limitare ar risca să stabilească un tratament diferențiat între funcționarii detașați care solicită să fie transferați, în temeiul articolului 8 primul paragraf din statut, la EUIPO, care are o procedură internă specifică, și cei detașați la o altă instituție a Uniunii, care nu prevede o asemenea procedură și care solicită să fie transferați la acesta, fără o justificare obiectivă.

52. Această concluzie se impune cu atât mai mult având în vedere faptul că exercițiul anual de transferuri pare să aibă, așa cum reiese din elementele dosarului prezentate în fața Tribunalului, un domeniu de aplicare diferit de cel al procedurii referitoare la o cerere de transfer în sensul articolului 8 primul paragraf din statut [24]. Or, astfel cum reiese din hotărârea atacată, Tribunalul a confirmat analiza efectuată în decizia în litigiu, întemeiată pe criteriile de apreciere rezultate din exercițiul menționat, aplicate în cazul cererii în litigiu, fără a examina, deși recurenta i-a solicitat acest lucru, dacă exista un raport între același exercițiu și procedura prevăzută la articolul 8 primul paragraf coroborat cu articolul 29 din statut.

53. Cu titlu pur complementar, este util să se sublinieze că excluderea aplicării concomitente, printre altele, a articolelor 8 și 29 din statut se dovedește contrară raționamentului expus chiar în decizia în litigiu. Potrivit acestui raționament, examinarea candidaturii recurentei la anunțul pentru ocuparea unui post vacant a fost exclusă pentru motivul că acest anunț nu i se adresa acesteia în calitatea sa de funcționar al unei alte instituții, ceea ce s-a precizat și în cadrul deciziei de respingere a reclamației. Totuși, niciun element din decizia în litigiu nu lasă să se înțeleagă că această cerere nu putea în niciun caz să vizeze un post vacant [25]. În această privință, se observă că concluzia EUIPO referitoare la destinatarii legali ai anunțului pentru ocuparea unui post vacant, care este contestată de recurentă în fața Tribunalului, nu a fost examinată în hotărârea atacată. Prin urmare, argumentele contrare ale EUIPO, care rezultă dintr-o interpretare eronată a punctelor 62 și 64 din această hotărâre, nu pot infirma ceea ce precedă.

54. Având în vedere toate aceste elemente, apreciem că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în hotărârea atacată, în măsura în care a statuat că cererea în litigiu, calificată drept cerere de transfer, în sensul articolului 8 primul paragraf din statut, prin însăși natura sa, nu putea viza un post vacant specific și, în consecință, a respins în mod eronat ca inoperante argumentele recurentei referitoare în esență la lipsa aplicării concomitente cu dispoziția citată anterior a celei prevăzute printre altele la articolul 29 din statut.

55. În această privință, trebuie să se considere, astfel cum s-a arătat deja la începutul prezentei analize, că această eroare afectează restul raționamentului Tribunalului consacrat examinării temeiniciei acțiunii. Acest lucru este valabil și pentru calificarea juridică a cererii în litigiu, în al cărei scop Tribunalul a considerat necesar să procedeze la clasificarea acestei cereri în mod binar, fie ca cerere de transfer, fie ca act de candidatură ca răspuns la anunțul pentru ocuparea unui post vacant. Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor care precedă, cele două proceduri puteau fi aplicate în paralel și, în consecință, o cerere de transfer în temeiul articolului 8 primul paragraf

[22] Articolul 1a alineatul (2) din statut.

[23] Astfel, din sistemul statutului rezultă că, atunci când este în cauză un post vacant, se aplică articolele 4 și 29 din statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 februarie 1981, Carbognani și Coda Zabetta/Comisia, 161/80 și 162/80, EU:C:1981:51, punctul 19), dat fiind că articolul 4 prevede o obligație de publicare a oricărui post vacant, iar articolul 29 prevede ordinea de prioritate a recurgerii la posibilități specifice pentru ocuparea acestui post vacant.

[24] A se vedea nota de subsol 6 din prezentele concluzii.

[25] A se vedea punctul 32 din prezentele concluzii.

din statut putea foarte bine să vizeze postul vacant anunțat prin anunțul pentru ocuparea unui post vacant. Prin divizarea cererii în litigiu cu ocazia calificării sale juridice, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept.

56. Cu titlu suplimentar, arătăm că, în măsura în care din cererea în litigiu rezultă că recurenta intenționa să fie transferată la EUIPO și să devină funcționar în cadrul acestuia răspunzând la publicarea anunțului pentru ocuparea unui post vacant, modul exact în care a fost formulată această cerere în litigiu nu are, în opinia noastră, relevanță. Astfel, revine AIPN sarcina de a efectua calificarea juridică a cererii astfel încât să reflecte sensul urmărit de autorul său [26]. Or, în speță s-a produs exact contrariul: anunțul pentru ocuparea unui post vacant în cadrul EUIPO nu indica niciun temei juridic, în timp ce faptul că recurenta, în cererea sa în litigiu, a invocat două temeiuri juridice, și anume articolele 8 și 29 din statut, în opinia noastră, în mod pe deplin corect, a fost interpretat în defavoarea sa.

57. Rezultă că primul aspect al primului motiv trebuie, în opinia noastră, să fie admis. Prin urmare, vom examina celelalte aspecte ale primului motiv și al doilea motiv numai cu titlu suplimentar.

*b) Cu privire la al doilea aspect al primului motiv*

58. În ceea ce privește al doilea aspect al primului motiv, recurenta susține că Tribunalul i-a încălcat dreptul la apărare sau, cel puțin, a interpretat în mod eronat primul său motiv și a omis unele dintre argumentele sale, concentrându-se pe argumentele EUIPO referitoare la rapoartele de evaluare fără a le pune în balanță cu cele formulate de ea, cu atât mai mult cu cât rapoartele respective nu figurau în dosarul prezentat în fața Tribunalului.

59. Apreciem că aceste argumente nu sunt convingătoare. Astfel, este adevărat că Tribunalul s-a întemeiat pe argumentele EUIPO referitoare la rapoartele de evaluare care o privesc. Însă, recurenta, care nu susține că nu cunoștea conținutul lor, își putea exercita în mod efectiv dreptul la apărare în ceea ce privește aprecierile care au fost întemeiate pe acestea. Prin urmare, pretinsa încălcare a dreptului său la apărare nu poate rezulta din lipsa acestor rapoarte din dosarul prezentat în fața Tribunalului, cu atât mai mult cu cât recurenta însăși nu a considerat oportun să prezinte documentele respective în fața acestuia.

60. În plus, din cuprinsul punctelor 52 și 53 din hotărârea atacată reiese că, contrar celor susținute de recurentă, Tribunalul a luat în considerare, în cadrul aprecierii sale, nu numai rapoartele de evaluare, ci și alte elemente, precum competențele recurentei și posturile pe care aceasta le ocupase în cursul carierei sale în cadrul EUIPO. De altfel, faptul că Tribunalul a respins argumentele recurentei nu poate însemna că acesta i-a încălcat dreptul la apărare sau, cel puțin, a interpretat în mod eronat primul său motiv și a omis să examineze unele dintre argumentele sale. În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins.

[26] În această privință, se va arăta că solicitantul, care se adresează AIPN, poate chiar să se înșele cu privire la temeiul juridic în cererea sa. Însă, o astfel de împrejurare nu ar trebui să fie în defavoarea sa, în măsura în care AIPN, căreia îi revine sarcina de a lua în considerare toate elementele care pot determina decizia sa, este obligată să efectueze calificarea juridică corectă a actelor prezentate în fața sa.

*c) Cu privire la al treilea aspect al primului motiv*

61. În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurenta reproșează Tribunalului erori de drept în măsura în care, pe de o parte, acesta a respins contestațiile sale referitoare la exercițiul anual de transferuri ca fiind lipsite de pertinență, deși criteriile rezultate din această procedură au fost aplicate cu ocazia examinării cererii sale, și, pe de altă parte, a denaturat elementele din dosar, considerând că cererea în litigiu nu a fost examinată în cadrul exercițiului anual de transferuri. În plus, ea îi reproșează că a încălcat obligația de motivare care îi revine prin faptul că nu a răspuns decât parțial la argumentele sale.

62. Amintim că, la punctul 69 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat în esență că orice argument al recurentei legat de exercițiul anual de transferuri era lipsit de pertinență în cadrul controlului de legalitate al deciziei în litigiu care privea o altă cerere de transfer. La punctele 70 și 71 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că argumentația recurentei, întemeiată pe încălcarea articolului 110 din statut, este inadmisibilă în esență din cauza lipsei unor indicații clare și precise în ceea ce privește incidența acestei încălcări asupra situației sale personale sau asupra conținutului deciziei în litigiu.

63. Cu titlu introductiv, nu împărtășim punctul de vedere al EUIPO, prezentat ca răspuns la argumentația recurentei, rezumată la punctul 61 din prezentele concluzii, potrivit căruia aceasta din urmă nu se întemeiază pe niciun element de drept, ci se limitează la a reproduce argumentele pe care le-a invocat deja în fața Tribunalului, încercând astfel, după cum se pretinde, să conteste aprecierea sa cu privire la situația de fapt. Astfel, deși simpla repetare a argumentelor deja prezentate Tribunalului putea conduce la constatarea respingerii acestora [27], trebuie amintit că, din moment ce o parte contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii de către Tribunal, așa cum este cazul în speță, în ceea ce privește legalitatea procedurii aplicate în cadrul examinării cererii în litigiu având în vedere diverse dispoziții ale statutului, este, desigur, posibil să se ridice din nou, în procedura de recurs, chestiuni de drept care au fost examinate în fața acestei din urmă instanțe [28], în caz contrar procedura de recurs fiind lipsită de o parte din sensul său. În consecință, este necesar să se respingă argumentația EUIPO referitoare la inadmisibilitatea celui de al treilea aspect al primului motiv.

64. Cu toate acestea, cu privire la fondul argumentației recurentei, este necesar să se arate următoarele. De la bun început, trebuie amintit că cererea în litigiu a fost apreciată în lumina criteriilor rezultate din procedura privind exercițiul anual de transferuri. Astfel, pe baza acestei aprecieri, Tribunalul a considerat că cererea în litigiu a fost examinată în mod corespunzător de EUIPO [29].

65. În opinia noastră, Tribunalul nu putea, fără ca hotărârea atacată să fie afectată de o eroare de drept, să respingă ca fiind lipsite de pertinență argumentele recurentei legate în esență de exercițiul anual de transferuri pe baza simplei împrejurări că obiectul acțiunii aflate pe rolul său ar fi vizat o altă cerere de transfer introdusă în afara termenului stabilit pentru exprimarea interesului. Astfel, această considerație a Tribunalului se îndepărtează în mod semnificativ de realitatea aprecierii cererii în litigiu, în măsura în care, în pofida introducerii acestei cereri ca

[27] A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Parlamentul/Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, punctul 39 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 15 iulie 2021, DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, punctul 32 și jurisprudența citată).

[28] Hotărârea din 13 iulie 2000, Salzgitter/Comisia (C-210/98 P, EU:C:2000:397, punctul 43).

[29] A se vedea punctul 32 din prezentele concluzii și punctele 51-55 coroborate cu punctul 5 din hotărârea atacată.

răspuns la anunțul pentru ocuparea unui post vacant, aceasta a fost efectuată având în vedere criteriile rezultate dintr-o altă procedură privind exercițiul anual de transferuri și a fost aprobată pe baza acestei aprecieri de către Tribunal [30].

66. Or, pe lângă faptul că Tribunalul nu a analizat nicidecum raportul dintre procedura privind exercițiul anual de transferuri, care este o procedură *sui generis*, și cea prevăzută la articolul 8 primul paragraf coroborat cu articolul 29 din statut pentru a aprecia temeinicia aplicării criteriilor rezultate din prima dintre aceste proceduri în cadrul celei de a doua [31], el a privat-o, într-un mod mai general, pe recurentă de posibilitatea de a contesta pertinența acestei aplicări în cadrul analizei cererii sale. În această privință, suntem deosebit de sensibili la afirmația recurentei potrivit căreia aceasta nu avea nicio influență asupra procedurii sau asupra criteriilor aplicate pentru evaluarea cererii sale.

67. În aceste împrejurări, procedura privind exercițiul anual de transferuri se dovedește, în opinia noastră, indisolubil legată de aceste criterii [32]. Astfel, este necesar să se considere că aplicarea criteriilor rezultate din această procedură, cu ocazia examinării cererii în litigiu, îi permite recurentei să conteste legalitatea acestei proceduri din care rezultă criteriile menționate.

68. Prin urmare, concluzia Tribunalului referitoare la respingerea argumentelor recurentei privind legalitatea exercițiului anual de transferuri în raport cu articolele 4 și 29 din statut ca fiind lipsite de pertinență este, în opinia noastră, eronată în drept.

69. Rezultă că al treilea aspect al primului motiv este fondat.

### *3. Cu privire la al doilea motiv de recurs*

70. În cadrul celui de al doilea motiv de recurs, structurat în trei aspecte, recurenta apreciază că, prin respingerea motivului său întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, Tribunalul a săvârșit erori de drept, a încălcat obligația de motivare și dreptul său la apărare și a denaturat elemente din dosar.

#### *a) Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv*

71. În cadrul primului aspect al celui de al doilea motiv, recurenta formulează două argumente principale. În primul rând, ea contestă concluzia Tribunalului potrivit căreia argumentele sale referitoare la nerespectarea ordinii de prioritate prevăzute la articolul 29 alineatul (1) din statut, care a condus la o inegalitate de tratament între candidații externi și funcționarii care urmăreau să fie transferați, erau lipsite de pertinență. În al doilea rând, recurenta reproșează Tribunalului că a considerat că poziția sa, cea de funcționar la o altă instituție, care solicita să fie transferat în mod permanent la EUIPO, nu era comparabilă cu cea a unui candidat recrutat cu titlu temporar, invocând incompatibilitatea acestei considerații cu anunțul pentru ocuparea unui post vacant în cauză și faptul că, în ipoteza în care ar fi fost reținută o diferență de tratament, prioritatea garantată de articolul 29 alineatul (1) din statut ar fi trebuit să conducă la luarea în considerare a cererii sale.

[30] A se vedea nota de subsol 29 din prezentele concluzii.

[31] A se vedea punctele 33 și 52 din prezentele concluzii.

[32] A se vedea prin analogie Hotărârea din 17 decembrie 2020, BP/FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, punctul 38).

72. Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, la punctele 76-79 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins argumentația recurentei ca fiind lipsită de pertinență, pe de o parte, și, în orice caz, neîntemeiată, pe de altă parte.

73. De asemenea, este util să se amintească faptul că principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv. Elementele care disting diferite situații, precum și caracterul lor eventual comparabil trebuie să fie determinate și evaluate în funcție de obiectul și de finalitatea urmărită prin dispoziția în cauză, cu condiția de a se ține seama în acest scop de principiile și de obiectivele domeniului respectiv [33].

74. Acestea fiind precizate, în ceea ce privește, pe de o parte, concluzia Tribunalului de la punctul 76 din hotărârea atacată, care privește în esență caracterul inoperant al argumentației recurentei, în măsura în care aceasta a fost întemeiată pe nerespectarea ordinii de prioritate, în sensul articolului 29 alineatul (1) din statut, este suficient să se amintească faptul că, pentru motivele expuse la punctele 39-57 din prezentele concluzii, această concluzie trebuie considerată ca fiind afectată de o eroare de drept.

75. Pe de altă parte, apreciem că raționamentul Tribunalului care figurează la punctele 77-79 din hotărârea atacată, referitor la respingerea argumentației recurentei, întemeiată pe încălcarea principiului egalității de tratament cu ocazia examinării cererii în litigiu, ca fiind neîntemeiată, este de asemenea eronat.

76. Astfel, Tribunalul nu putea, fără a săvârși o eroare de drept, să se concentreze asupra situației unei persoane în urma recrutării sale ca agent temporar pentru a compara situația sa cu cea a recurentei, în măsura în care o asemenea comparație nu ține seama de realitatea situațiilor vizate de argumentația sa [34]. În opinia noastră, pentru a compara sau diferența eventual situațiile vizate, ar fi trebuit să se plaseze în stadiul examinării candidaturilor, comparând astfel candidații la postul vacant, și anume un candidat extern, înscris pe o listă de rezervă, cu recurenta, funcționar al Comisiei, aflat în detașare la EUIPO, așa cum arată aceasta din urmă, în lumina normelor legate de ordinea de prioritate prevăzută la articolul 29 alineatul 1 din statut.

77. Prin urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie admis.

*b) Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv*

78. Recurenta consideră că Tribunalul a respins în mod eronat al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament între candidaturile candidaților care nu au un profil de specialist în domeniul proprietății intelectuale și cei care au un asemenea profil.

79. Apreciem că aceste argumente nu sunt convingătoare. Astfel, chiar dacă, în opinia noastră, ar fi util să se arate că Tribunalul s-a întemeiat, în cadrul aprecierii comparabilității situațiilor, pe „materia transferurilor”, în condițiile în care argumentația recurentei viza, mai general,

[33] A se vedea Hotărârea din 15 iulie 2021, DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, punctele 47 și 48, precum și jurisprudența citată).

[34] În această privință, se va observa că, pe de o parte, anunțul pentru ocuparea unui post vacant extern menționat la punctul 79 din hotărârea atacată, cu referire la punctul 12 din aceasta din urmă, urmărea, în realitate, întocmirea unei liste de rezervă de candidați pentru ocuparea unui post de specialist în domeniul proprietății intelectuale prin angajarea unui agent temporar. Pe de altă parte, anunțul pentru ocuparea unui post vacant pe care a candidat recurenta viza recrutarea unui funcționar sau a unui agent temporar.

recrutarea [35], această apreciere a fost corect formulată în esență pornind de la calificările și competențele candidaților, și anume, în speță, specializarea lor în dreptul proprietății intelectuale sau într-o altă materie, ținând seama de principiile și de obiectivele domeniului în cauză [36].

80. Astfel, la fel ca la punctele 82 și 83 din hotărârea atacată, trebuie să se considere că diferența care exista între un funcționar care avea un profil nespecializat în proprietate intelectuală și cel specializat în această materie consta în deținerea unor competențe diferite. Or, apreciem, în consecință, că tratamentul diferit sau, așa cum pretinde recurenta, mai favorabil al celei dintâi dintre situațiile respective, acestea din urmă fiind de asemenea diferite, nu este contrar principiului egalității de tratament. De altfel, recurenta însăși pune accentul pe diferența dintre candidații care au sau nu un profil specializat în proprietate intelectuală și pe imposibilitatea de a compara meritele acestora.

81. Prin urmare, concluzia Tribunalului de respingere a celui de doilea aspect al celui de al doilea motiv nu este, în opinia noastră, eronată.

*c) Cu privire la al treilea aspect al celui de al doilea motiv*

82. În cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, recurenta reproșează Tribunalului că a săvârșit erori de drept, că a urmat un raționament incoerent și că a denaturat elemente din dosar atunci când a respins argumentul întemeiat pe faptul că alți funcționari ar fi beneficiat de un transfer în afara cadrului exercițiului anual de transferuri, cu încălcarea principiului egalității de tratament. Recurenta reproșează de asemenea Tribunalului că i-a încălcat dreptul la apărare prin respingerea cererii sale de măsuri de organizare a procedurii având ca obiect prezentarea listelor deciziilor privind situația administrativă a personalului statutar începând cu anul 2013.

83. Raționamentul Tribunalului prin care acesta a respins argumentația recurentei figurează la punctele 86-90 din hotărârea atacată. Potrivit acestui raționament, cererea de transfer, formulată în afara exercițiului anual de transferuri, care a făcut obiectul unei examinări detaliate, a fost urmată de adoptarea unei decizii explicite de respingere. Or, din moment ce statutul nu conferă niciun drept la un transfer interinstituțional în temeiul articolului 8, iar dreptul recurentei ca cererea sa de transfer să fie examinată nu implică admiterea acesteia de către administrație, Tribunalul a considerat că al treilea aspect al celui de al doilea motiv al recurentei trebuia respins. În consecință, acesta a apreciat că nu era oportun nici să admită cererea acesteia având ca obiect o măsură de organizare a procedurii cu privire la prezentarea documentelor de către EUIPO.

84. În această privință, în ceea ce privește formularea motivelor respingerii argumentației recurentei, dintre care cel principal figurează la punctul 86 din hotărârea atacată, care trebuie coroborat cu punctele 51-55 din aceasta, Tribunalul a apreciat că „cererea de transfer a reclamantei, formulată în afara exercițiului anual de transferuri […] a făcut obiectul unei examinări detaliate urmate de adoptarea unei decizii explicite de respingere prin decizia [în litigiu]”. Aceste puncte trebuie coroborate cu cele contestate de recurentă ca fiind incoerente în cadrul recursului său.

[35] Ceea ce, de altfel, poate fi considerat logic, în măsura în care recurenta a depus cererea sa de transfer ca răspuns la anunțul pentru ocuparea unui post vacant, cu atât mai mult cu cât, astfel cum reiese din contextul prezentei cauze, „transferurile” în EUIPO, efectuate în cadrul procedurii exercițiului anual de transferuri, puteau privi recrutarea propriu-zisă a unora dintre candidații săi care nu erau funcționari ai Uniunii.

[36] A se vedea jurisprudența citată la nota de subsol 33 din prezentele concluzii.

85. În special, la punctul 47 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că „reclamanta a formulat deja o cerere de transfer în cadrul cererii de exprimare a interesului, astfel încât trebuie să se considere că cererea în litigiu se înscrie în continuarea demersului său […] prin care urmărea obținerea transferului său în calitate de funcționar”. La punctul 51 din această hotărâre atacată, el a apreciat că „EUIPO a analizat cererea în litigiu în lumina criteriilor în materie de transferuri […] [și că] cererea în litigiu cuprinde numeroase referiri la criteriile menționate”. La punctele 52 și 53 din hotărârea menționată, Tribunalul a expus motivele care i-au permis să concluzioneze că AIPN a luat în considerare aceste criterii, și anume competențele recurentei, posturile pe care aceasta le-a ocupat în cursul carierei sale în cadrul EUIPO, precum și rapoartele sale de evaluare care, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 9 din prezentele concluzii, se numără efectiv printre criteriile aplicate în cadrul exercițiului anual de transferuri. Trebuie amintit că, la punctul 69 din hotărârea atacată, „orice argument legat de exercițiul anual de transferuri”, invocat de recurentă, a fost respins ca fiind lipsit de pertinență.

86. Or, astfel cum rezultă din coroborarea afirmațiilor citate anterior, în primul rând, cererea în litigiu, care a fost analizată având în vedere criteriile aplicabile în cadrul exercițiului anual de transferuri, a fost considerată ca fiind formulată în afara acestui cadru, în al doilea rând, examinarea sa având în vedere criteriile menționate permitea totuși să se constate lipsa unei încălcări a articolului 8 primul paragraf din statut și, în al treilea rând, argumentația recurentei formulată în cadrul celui de al treilea aspect al celui de al doilea motiv, în măsura în care era întemeiată pe afirmațiile citate anterior, trebuia respinsă. Pentru motivele expuse în cadrul analizei primului și a celui de al treilea aspect ale primului motiv [37], aceste afirmații sunt afectate de o eroare de drept, și aceasta cu atât mai mult având în vedere confuzia contextuală prezentată printre altele la punctul 33 din prezentele concluzii.

87. Concluzia care precedă nu poate fi infirmată de constatarea Tribunalului, efectuată la punctul 87 din hotărârea atacată, potrivit căreia statutul nu conferă niciun drept ca transferul interinstituțional să fie acordat efectiv solicitantului său, și aceasta nici măcar funcționarilor care îndeplinesc toate condițiile pentru a putea fi transferați. Efectuând această constatare, Tribunalul nu examinează argumentul recurentei privind tratamentul său inegal în raport cu ceilalți funcționari care ar fi beneficiat de un transfer în afara cadrului exercițiului anual de transferuri.

88. Astfel, ca urmare a erorii constatate la punctul 86 din prezentele concluzii, Tribunalul nu a examinat esența argumentului recurentei referitor la posibilitatea altor funcționari de a beneficia de un transfer în afara cadrului exercițiului anual de transferuri. În consecință, Curtea nu este în măsură să aprecieze o eventuală încălcare a dreptului la apărare al recurentei în ceea ce privește respingerea cererii sale de măsuri de organizare a procedurii, descrisă la punctul 82 din prezentele concluzii.

89. Prin urmare, al treilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs trebuie de asemenea admis.

## VI. Decizia finală cu privire la temeinicia acțiunii

90. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, propunem Curții să considere că primul aspect al primului motiv este fondat. Cu titlu suplimentar, apreciem de asemenea că al treilea aspect al primului motiv și primul și al treilea aspect ale celui de al doilea motiv de recurs sunt fondate. Cu toate acestea, ținând seama de respingerea ca inoperante a mai multor argumente ale recurentei de către Tribunal, din cauza erorii constatate în cadrul primului aspect

[37] A se vedea punctele 39-57 și 64-69 din prezentele concluzii.

al primului motiv, litigiul nu este în stare de judecată pe fond. În aceste condiții, în cazul în care Curtea ar decide să anuleze hotărârea atacată, propunem trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunalul, caz în care propunem de asemenea ca cererea privind cheltuielile de judecată să fie soluționată odată cu fondul.

## VII. Concluzie

91. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții:

– anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 29 martie 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), în măsura în care primul și al treilea aspect ale primului motiv și primul și al treilea aspect ale celui de al doilea motiv sunt fondate;

– trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal și

– soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.